

1. Jezus leert ons de waarde van ieder mensenkind

Stel, je gaat naar een receptie, bijvoorbeeld vanwege een huwelijk, of een huwelijksjubileum of zo, wat doe je dan? Dan kijk je om je heen: welke volwassenen zijn er? Of als je zelf jongere bent, dan kijk je: zijn er ook andere jongeren? Maar wie heeft er oog voor de kinderen, die daar rondlopen, of rondrennen?

Wie geeft jullie het recht om die kinderen te weigeren? Wat is dat voor onzin? Gaan jullie eens snel aan de kant! Kom hierheen, kinderen, kom maar!

Geloof u maar dat het een pijnlijk moment geweest is! Een heel pijnlijk moment. Ik denk dat de discipelen de rest van de dag niet veel meer gezegd hebben. Maar één ding



hebben ze voor eens en voor altijd geleerd: voor God zijn kinderen van het aller-, aller-, allergrootste belang! Bij Hem tellen ze mee, niet 20 %, niet 30 %, niet 80 %, zelfs niet voor 100 %, maar wel voor 200 %!

Jezus leert ons de waarde van ieder kind. En dat mogen we uitbreiden: Jezus leert ons de waarde van ieder mensenkind. Dat is het eerste dat we vanmorgen meekrijgen. Want God heeft juist oog voor het kleine, voor het zwakke, voor diegenen die bij anderen niet in tel zijn. Misschien heeft u weleens het gevoel: 'Hoor ik er wel bij? Ik voel me er vaak een beetje buitenstaan.' Of u heeft het gevoel dat u zo

tekortschiet, op allerlei terreinen. 'Ik zou veel meer dit, of ik zou veel meer dat... Misschien wil God wel niets van mij weten.' Vanmorgen is het eerste dat we meekrijgen dit: voor Jezus telt iedereen! Tot het kleinste kind toe! En Hij heeft extra aandacht voor die mensen die voor anderen niet meetellen. Bij God hebben kleine mensen, en zwakke mensen, een ereplaats! Jezus zegt: 'Breng ze bij Mij! Verhinder ze niet!'

2. Jezus leert ons om de kinderen bij Hem te brengen

Dat is het tweede dat we leren vanmorgen. Jezus leert ons de waarde van ieder kind, ieder mensenkind dat was het eerste. En het tweede, dat is: Jezus leert ons de kinderen bij Hem te brengen. Toen we in het doopgesprek dit bijbelgedeelte met elkaar lazen, toen viel het ons op, dat er heel duidelijk staat: 'Ze brachten de kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou *aanraken*.' Het gaat om écht contact! Niet een beetje wat op afstand, maar een aanraking.

Dat is nou precies wat je ook als ouder mag vragen voor je kind: 'Here Jezus, wilt U mijn kind aanraken.' Met minder kan je kind niet toe! Hier, in Markus 10, is dat aanraken een lichamelijk contact. We lezen het in vers 16: Jezus omarmt de kinderen, legt ze de handen op en zegent ze. Wij mogen bidden of God de kinderen wil aanraken door de Heilige Geest. Dat wil zeggen dat er van binnen iets gebeurt, iets wonderlijks. Mensen zeggen dat wel eens, mensen die christen geworden zijn: 'Ik ben aangeraakt door God.' Dat doet zoveel in je leven! Dat maakt je tot een nieuw mens!

Is een kind eigenlijk wel echt belangrijk? Natuurlijk: voor ouders zijn kinderen alles, maar voor andere mensen... Kinderen moeten niet te vervelend doen, en niet lopen zeuren, en al dat gehuil is ook lastig, en ze moeten ook niet in de weg lopen. En niet rennen en niet schreeuwen. En belangrijke mensen, die hebben het veel te druk voor kinderen, hun tijd is veel te kostbaar. Voor de discipelen van Jezus is dat wel duidelijk: hun Meester moet in alle rust kunnen uitleggen wat Hij bedoelt, die kan geen kinderen in Zijn omgeving gebruiken. 'Kom op mensen, alsjeblijft, neem die kinderen nu weer mee naar huis, het is hier al zo druk, en de Meester is met een belangrijk gesprek bezig. Wat zegt u? Of Jezus die kinderen wil aanraken? Wat denkt u wel? Dat Jezus Zich met al die kinderen kan gaan bemoeien? Die kinderen begrijpen toch nog niets van wat Hij zegt! Natuurlijk heeft Jezus daar geen tijd voor, dat begrijpt u toch zeker ook wel? Beseft u eigenlijk wel wie Jezus is? Kom maar eens terug als ze groter zijn!'

Zo hoor je de discipelen. En daar staan de vaders en moeders, met tranen in hun ogen: 'Ach, toe nou, mag Jezus haar niet even aanraken? En deze knul wil zo graag even Jezus een handje geven.'

'Kom op mevrouw, daar kunnen we niet aan beginnen, dan is het eind zoek.'

En dan, dwars daar doorheen, klinkt de stem van de Meester Zelf: 'Hé, Petrus, Johannes, Andreas, laat die kinderen meteen hierheen komen! Kom, laat ze erdoor. Gaan jullie eens een beetje opzij! Kom, kom hierheen!'

Ook wij mogen kinderen bij Jezus brengen: je mag bidden voor je eigen kinderen, als je die hebt, of voor je kleinkinderen. Misschien heeft u geen kinderen, dat kan een groot verdriet zijn, of een hartsverlangen dat je bij God neerlegt. Mag ik u dan vragen, ook als u zelf geen kinderen hebt, om wel te bidden voor kinderen, voor jongeren, dat Jezus hen aanraakt met Zijn Heilige Geest? Je kinderen bij Jezus brengen, dat doe je ook als je ze meeneemt naar de kerk, als je ze voorleest uit de kinderbijbel, als je samen met ze bidt, als je liedjes met ze zingt over God, noem maar op. Als je je kind die geborgenheid meegeeft, dat warme gevoel van vertrouwen, dan geef je ze iets heel kostbaars mee. Maar misschien is wel het meest belangrijke, dat ze in jóuw leven kunnen zien, dat het ècht is, ècht geloof. En ook dat geldt weer breder dan de eigen ouders, ook dat geldt voor ons allemaal in de gemeente. Wat ontzettend mooi, als een kind of een jongere in de kerk merkt: 'Dit is ècht, bij deze mensen!' Als ook de kerk een warme, veilige plek is, waar mensen vriendelijk voor je zijn, waar ze liefde uitstralen. Samen mogen we de kinderen bij Jezus brengen, in de gezinnen, maar ook in de kerk.

3. Jezus leert ons om van kinderen te leren wat echt vertrouwen is

Twee dingen hebben we nu gezien, twee lessen van Jezus: (1) Hij leert ons de waarde van een kind, en van ieder menskind. (2) Hij leert ons de kinderen bij Hem te brengen. En er is nog een derde les: Hij leert ons van kinderen te leren.

'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet, want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods. Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan.' Worden als een kind. Dat is wat Jezus van ons vraagt. Ik weet niet wat u zich daarbij voorstelt. Worden als een kind. Waar denkt u dan aan? Wat is dat: het Koninkrijk ontvangen als een kind? Je zou kunnen denken: kinderen zijn lief, en nog onbedorven. Zo moeten wij worden: onbedorven. Maar we weten allemaal dat kinderen al héél jong ontstellend gemeen kunnen zijn tegen elkaar. Nee, dat kan niet zijn wat Jezus bedoelt.

Wat dan wel? Is het misschien, dat je niet allemaal zo moet redeneren en nadenken? Je verstand maar op nul zetten? dat is het absoluut niet! Want Jezus zegt heel duidelijk: 'Heb de Here, uw God lief met héél uw verstand.'

Nee, wat Jezus bedoelt, dat heeft alles te maken met wat Hij zegt op een andere plaats, in Mattheüs 18: 4: 'Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.' Een kind weet als geen ander dat het gering is, dat het afhankelijk is. Een kind kan oneerlijk zijn, of gemeen, maar één ding is duidelijk: een kind is compleet aangewezen op de zorg van anderen. En een kind gaat daar ook helemaal vanuit. Volkomen vanzelfsprekend: 'Natuurlijk zorgen ze voor mij!' Dat is wat Jezus ons wil leren: afhankelijkheid, en, daaruit voortvloeiend: vertrouwen. Vertrouwen op die grote God, die veel meer kan dan wij bidden of beseffen. Zolang wij denken dat we het zelf wel redden, buiten God om, blijft het Koninkrijk voor ons dicht. Maar als we er achterkomen, dat we het zelf niet kunnen, dat we afhankelijk zijn van Gods genade, als we leren met lege handen bij God te komen, dan zal Hij ze gaan vullen. De dingen leren loslaten, leren ze in Gods handen te leggen.

Dat is ontzettend moeilijk, want we hebben allemaal wel iets in ons van een control-freak: alle touwtjes zelf in handen houden.

Maar Jezus zegt: 'Als je jezelf gering acht als een kind, als je beseft dat jij zelf klein bent, en dat je hélemaal mag vertrouwen op die gróte God, dan ben je de grootste in het Koninkrijk der hemelen!'

Geloven als een kind, dat betekent: vertrouwen als een kind. En als we dat doen, als we op God vertrouwen als een kind, dan éren we Hem daarmee. De dingen in Gods handen leggen, dat is een eerbetoon aan je Schepper.

4. Met ons vertrouwen op God éren we Hem

Ik las daarover een prachtig verhaal. Het gebeurde in Londen, in de 19^e eeuw. Een klein meisje liep op de stoep, langs een heel drukke straat. Het stadsverkeer, dat is nu druk, maar in die tijd waren er in Londen ook al straten met een enorme verkeersdruk. Dat kleine meisje liep op de stoep en ze wilde oversteken. Maar ze durfde dat niet alleen. Ze keek naar de mensen die voorbij liepen op de stoep. Sommigen met heel veel haast. En anderen met een beetje een nors gezicht. En weer anderen die druk liepen te praten met elkaar.

Toen kwam er een man aan, een oudere man, die heel rustig en vriendelijk keek. En dat meisje, dat vroeg: 'Meneer, wilt u mij helpen om de straat over te steken?' En die meneer, die deed dat.

Later vertelde die man tegen zijn familie wat er gebeurd was. Hij zei: 'Dat dat meisje mij vertrouwde, dat ze mij uitkoos om haar te helpen, dat was het grootste compliment dat ik ooit heb gekregen in mijn leven!' En het mooiste is: die man, dat was Lord Shaftesbury, lid van het Britse Lagerhuis, van het parlement, christen-politicus en iemand die zóveel heeft betekend voor Engeland! Hij heeft gevochten voor betere omstandigheden van arbeiders in fabrieken, hij heeft gevochten tegen kinderarbeid en voor gratis onderwijs voor de armen, hij hielp Joden in het streven naar een eigen land, hij heeft zóveel betekend voor zoveel mensen! Hij kreeg allerlei onderscheidingen. Máár: dit was het grootste compliment in zijn leven: het vertrouwen van een kind!

Als wij zó leven, verbonden met God in een kinderlijk vertrouwen, met een oprecht geloof, dan éren wij God daarmee. Dan erkennen we Hem als onze liefdevolle Schepper. 'En dan', zegt Jezus, 'dan mag je het Koninkrijk van God binnengaan.' Dan ga je als het ware een nieuwe wereld binnen! Dan ontdek je dat God inderdaad Koning is! En dat Hij je leven leidt, en met je meegaat, en de weg baant.

5. Bij Jezus ben je echt hartelijk welkom!

Ja, wij mogen onze kinderen bij Jezus brengen, onze eigen kinderen, de kinderen van de gemeente, de kinderen om ons heen. En wijzelf? Ook wij mogen als een kind bij Jezus komen, afhankelijk, vol vertrouwen. Hoe reageert Jezus daarop? Hij heet je welkom! Of je hier nu elke week zit, of je komt eigenlijk nooit in de kerk en je bent hier vanwege deze doop (fantastisch dat je er bent!), Jezus zegt: 'Kom maar! Zoek Mij, leef met Mij!' En als je bij Hem komt, dan legt Hij als het ware Zijn handen zegenend ook op jouw hoofd. En je mag het weten: 'Wat een wonder! Ik ben welkom! Van harte welkom!' Amen.